

Arrest

nr. 305 225 van 22 april 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. AMELINCKX
Piet Nutenlaan 7 / A
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 22 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 december 2023 waarbij een inreisverbod van tien jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. AMELINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 december 2023 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoeker. Dit met het oog op een tussenstaatse overbrenging. Bij arrest met nummer 305 224 van 22 april 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 12 december 2023 beslist de gemachtigde tevens om aan de verzoeker een inreisverbod van tien jaar op te leggen. Deze beslissing is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 13 december 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Aan de Heer⁽¹⁾:

Naam: D. L. (…)

Voornaam: R. E. A. (...)
Geboortedatum: (...).1979
Geboorteplaats: 's-G. (...)
Nationaliteit: Nederland

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 12.12.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs; mededader. Feiten waarvoor hij op 02.09.2020 werd veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaar.

Op 28 februari 2017 meldde een getuige omstreeks 20:10 uur dat er in de W.(...)straat te M. (...) een overval plaatsvond op een wagen. Ter plaatse trof de politie een achtergelaten voertuig S. S. (...) met Nederlandse nummerplaat (...) aan met een ingeslagen achterraut. De glasscherven lagen op de grond. In het voertuig lag een zak met 24,44 gram cannabis en een zakje met 2,76 gram cannabis. Twee getuigen verklaarde dat er twee personen in het voertuig zaten en dat er twee personen het voertuig stonden waarbij één van de twee laatsten de bestuurder van het voertuig met een vuurwapen bedreigde.

Uit telefonie-onderzoek en later afgelegde verklaringen blijkt dat betrokkene en een kompaan op het ogenblik van de overval in het voertuig zaten. De kompaan verklaarde mee te zijn gereden met betrokkene die drugs gingen leveren in M. (...). Op 21 maart 2017 nam betrokkene telefonisch contact op met de politie als de gebruiker van het voertuig S. S. (...). Hij verklaarde dat hij die avond te veel gedronken had om nog te kunnen rijden en daarom zijn voertuig in M. (...) achterliet. Hij had geen kennis van enige schade aan zijn voertuig. Hij gaf telefonisch wel het bezit van cannabis toe.

De feiten zijn bijzonder ernstig en worden niet getolereerd. Dergelijke feiten brengen naast materiële schade ook angst en paniek teweeg bij de bewoners van de geïsoleerde panden en in de hele omgeving. Bovendien leiden zulke feiten tot een verhoogd onveiligheidsgevoel binnen de samenleving en zorgen zij voor een escalatie van geweld tussen rivaliserende groepen. Dergelijke feiten kaderen in de activiteiten van een criminele organisatie die door middel van gewelddadige aanslagen tegenstanders wil intimideren.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Op 1 december 2023 werd betrokkene gesproken door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Er werd hem het formulier "hoorrecht" voorgelegd. Betrokkene vulde dit formulier in, maar weigerde het te handtekenen zonder het bijzijn van zijn advocaat. Op heden mocht de Administratie geen gehandtekeningd versie ontvangen. Betrokkene verklaarde in België te verblijven sinds 03.05.2023. Hij werd uitgeleverd aan België. Hij verklaarde gezond te zijn, maar te kampen met een hoge bloeddruk, waarvoor hij medicatie neemt.

Betrokkene wil niet terugkeren naar zijn thuisland in functie van een tussenstaatse overbrenging. Hij zou momenteel enkele projecten en opleidingen in de gevangenis hebben lopen. Hij wenst pas terug te keren naar Nederland als hij in België vervroegd wordt vrijgelaten. Allereerst kan er opgemerkt worden dat voor de procedure tot tussenstaatse overbrenging geen toestemming van betrokkene vereist is. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Nederland een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Betrokkene verklaarde geen familie, geen duurzame relatie en geen minderjarige kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg niet worden waargenomen.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. De verzoeker voert een eerste middel aan dat als volgt wordt onderbouwd:

"II.2.1. Geen ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid

De verwerende partij voert aan in haar beslissing van 12/12/2023 dat:

"Hij zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, mededader. Feiten waarvoor hij op 02.09.2020 werd veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaar" en "gezien de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. "

Verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit en zijn verblijfsadres in Nederland is (...).

Verzoeker werd bij arrest van 02/09/2020 van het Hof van Beroep Antwerpen inderdaad veroordeeld inzake druggerelateerde feiten.

De advocaat-generaal bij het Hof van Beroep Antwerpen heeft vervolgens een Europees Aanhoudingsbevel (EAB) uitgevaardigd lastens verzoeker.

De Rechtbank van Amsterdam heeft nadien de overlevering van verzoeker toegestaan.

Verzoeker is op 03/05/2023 overgeleverd vanuit Nederland naar België (stuk 3).

Verzoeker aanvaardt zijn straf en voert deze op heden uit in de gevangenis te Dendermonde (stuk 2).

Verzoeker is allerminst trots op deze veroordeling en begrijpt maar al te zeer dat feiten zoals deze absoluut niet door de beugel kunnen.

Verzoeker is geenszins nog dezelfde persoon als diegene die de feiten enkele jaren geleden gepleegd heeft, hij herkent zichzelf absoluut niet meer in het geschetste feitenrelaas door de verwerende partij.

Hij wenst een 2de kans te krijgen teneinde - na afloop van de detentieperiode - aan te tonen dat hij wel degelijk een heel ander persoon is geworden die op heden absoluut geen enkele bedreiging (meer) vormt voor de openbare orde.

Hij zet op heden dan ook volledig in op zijn reclassering teneinde na de detentieperiode opnieuw zijn plaats in te nemen in de maatschappij op een geheel positieve en nuttige wijze.

Verzoeker is in de gevangenis van onbesproken gedrag en heeft geen tuchtrapporten. Hij tracht bovendien zijn steentje bij te dragen aan de gevangenisgemeenschap.

Verzoeker is centrumfatik in de gevangenis te Dendermonde (stuk 4), hij voert deze taak met stip en zeer nauwkeurig uit.

Verzoeker maakt eveneens deel uit van het overlegorgaan tussen directie en gedetineerden (stuk 5), ook deze taak volbrengt verzoeker zorgvuldig.

Ten slotte volgt verzoeker twee opleidingen binnen de gevangenis:

-opleiding Spaans en,

-opleiding Papiamentto.

De actuele relevantie van de gepleegde feiten dient dan ook in aanmerking genomen te worden, dewelke geenszins nog dezelfde relevantie is ten opzichte van een aantal jaren geleden op het moment van de feiten zelf.

Ten opzichte van het negatievere verleden van verzoeker dienen de 'positieve' elementen in aanmerking genomen te worden zoals hierboven besproken en dient de afweging gemaakt te worden.

Dat de openbare veiligheid en de openbare belangen belangrijk zijn in deze afweging, zal verzoeker effectief niet ontkennen, doch dient in deze afweging ook afdoende rekening gehouden te worden met de bovenstaande elementen in het voordeel van verzoeker.

Verzoeker is dan ook van oordeel dat hij op heden geen ernstige bedreiging (meer) vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

3.1.2. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder op dat het eerste middel niet-ontvankelijk is en stelt hierbij:

"2.2.1. Betreffende het eerste middel

Vooreerst laat verweerder gelden dat het eerste middel van de verzoekende partij onontvankelijk is.

Op grond van artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting van de feiten en de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v. St., nr. 135.618, 1 oktober 2006).

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos ; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux ; H. LENAERTS : Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763, p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen).

Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt.

De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

De verzoekende partij blijft in casu in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Nochtans moet het voorwerp van het beroep of van de aanvraag op straffe van niet-ontvankelijkheid – want anders kan het contradictoir debat niet aanvangen – nauwkeurig worden aangegeven en moeten de feiten en de middelen waarop het beroep of de aanvraag berust, worden uiteengezet (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, 1080).

De verweerder is van oordeel dat het eerste middel van de verzoekende partij niet voldoende duidelijk is omschreven en dat het voorgaande toe laat te stellen dat het eerste middel van verzoekende partij, in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

De verweerder is derhalve de mening toegedaan dat het eerste middel van de verzoekende partij niet ontvankelijk is."

3.1.3. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de

feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift een titel 'II.2. Rechtsmiddelen' is opgenomen, met daaronder een eerste subtitel 'II.2.1. Geen ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid' en een tweede subtitel 'II.2.2. Schending van artikel 3 en 8 EVRM'.

De door de verweerder opgeworpen exceptie heeft betrekking op het eerste middel dat de subtitel 'II.2.1. Geen ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid' draagt. Ter terechtzitting werd de verzoekende partij gevraagd naar een standpunt inzake deze exceptie van niet-ontvankelijkheid. De advocaat van de verzoeker heeft hierop te kennen gegeven dat zij volhardt in het verzoekschrift. De advocaat van de verweerder heeft vervolgens aangegeven te volharden in de opgeworpen exceptie.

Door louter opnieuw te verwijzen naar het verzoekschrift, maakt de advocaat van de verzoeker geheel niet aannemelijk dat de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie ongegrond zou zijn.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat noch de voormelde subtitel II.2.1. zelve, noch de louter feitelijke uiteenzettingen en persoonlijke bedenkingen die daaronder zijn opgenomen, een duidelijke omschrijving bevatten van enige rechtsregel of rechtsprincipe dat door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

Het eerste middel is onontvankelijk.

3.2. In een tweede en laatste middel beroept de verzoeker zich op een schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

"Artikel 3 EVRM bepaalt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Artikel 8 EVRM bepaalt: "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker werd - op vraag van de Belgische justitie - overgeleverd aan België voor het ondergaan van de bestraffing die hij heeft opgelegd gekregen bij arrest van 02/09/2022 van het Hof van Beroep te Antwerpen.

Verzoeker heeft mede ingestemd met deze overlevering omdat dit het bezoek van een aantal familieleden vergemakkelijkte.

In tegenstelling tot wat verwerende partij wenst laten uit te schijnen in haar beslissing van 12/12/2023 heeft verzoeker bijgevolg geenszins "niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven".

Verzoeker heeft destijds ingestemd met de door België gevraagde overlevering om zo hier zijn straf te kunnen uitzitten.

Zoals gezegd draagt verzoeker zijn steentje bij in de gevangenisgemeenschap.

Verzoeker is centrumfatik in de gevangenis te Dendermonde (stuk 4), hij voert deze taak met stip en nauwkeurig uit.

Verzoeker maakt ook deel uit van het overlegorgaan tussen directie en gedetineerden (stuk 5), ook deze taak volbrengt verzoeker zorgvuldig.

Ten slotte volgt verzoeker twee opleidingen binnen de gevangenis:

-opleiding Spaans en,
-opleiding Papiamentu.

Dat verzoeker op heden geconfronteerd wordt met het bevel om het grondgebied te verlaten, alsook het opgelegde inreisverbod is onmenselijk en schendt artikel 3 EVRM.

Daarnaast heeft verzoeker een gezin in Nederland.

Verzoeker en zijn familie maakten in het verleden meermaals (dag)uitstapjes naar België, wat niet geheel abnormaal is gelet op het feit dat België en Nederland buurlanden van elkaar zijn.

Indien verzoeker een inreisverbod gedurende 10 jaar zou krijgen opgelegd, kan verzoeker ook niet meer aanwezig zijn bij deze belangrijke familiale momenten.

De verwerende partij hield dan ook onvoldoende rekening met de gezins- en familiale toestand van verzoeker.

CONCLUSIE:

De bestreden beslissing dient te worden nietig verklaard en de schorsing van de tenuitvoerlegging dient te worden toegestaan.”

3.2.2. Beoordeling

3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds herhaaldelijk geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, dient de verzoeker derhalve in de eerste plaats aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoeker moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en hij dient concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan te brengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoeker betoogt dat het gegeven dat het thans bestreden inreisverbod onmenselijk is en een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt.

In de bestreden beslissing wordt inzake artikel 3 van het EVRM als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene wil niet terugkeren naar zijn thuisland in functie van een tussenstaatse overbrenging. Hij zou momenteel enkele projecten en opleidingen in de gevangenis hebben lopen. Hij wenst pas terug te keren naar Nederland als hij in België vervroegd wordt vrijgelaten. Allereerst kan er opgemerkt worden dat voor de procedure tot tussenstaatse overbrenging geen toestemming van betrokkene vereist is. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Nederland een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.”

De verzoeker benadrukt thans opnieuw dat hij zijn steentje bijdraagt in de gevangenis, zo is hij centrumfatic in de gevangenis waar hij verblijft (zie stukken bij verzoekschrift, stuk 4), maakt hij deel uit van het overlegorgaan tussen directie en gedetineerden (zie stukken bij verzoekschrift, stuk 5) en volgt hij twee opleidingen binnen de gevangenis: Spaans en Papiamentu.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde rekening hield met het gegeven dat de verzoeker enkele projecten en opleidingen in de gevangenis lopende heeft en hij niet wenst terug te keren naar zijn thuisland in functie van een tussenstaatse overbrenging. De gemachtigde besluit evenwel dat *“(h)et administratief dossier (...) geen elementen (bevat) waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Nederland een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM”*.

Door thans opnieuw de projecten en opleidingen die hij in de gevangenis lopende heeft te benoemen, weerlegt de verzoeker niet dat *“(h)et administratief dossier (...) geen elementen (bevat) waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Nederland een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM”*.

Een terugkeer naar Nederland heeft inderdaad tot gevolg dat de opleidingen die de verzoeker volgt in de gevangenis waar hij verblijft en de specifieke taken die hij binnen deze gevangenis opneemt, een einde kennen. Dit alles bereikt evenwel niet het niveau van hardheid dat vereist is om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De verzoeker toont niet aan dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Nederland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De verzoeker beperkt zich in wezen tot de loutere bewering dat de bestreden beslissing onmenselijke gevolgen met zich meebrengt. De gevolgen die hij vervolgens benoemt, hebben louter betrekking op het stopzetten van enkele activiteiten en opleidingen voor gedetineerden. Dit wijst hoegenaamd nog niet op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan overigens niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien het bestreden inreisverbod. Hierbij moet worden geduid dat een inreisverbod op zich geen uitwijzing, noch een verwijdering van het grondgebied gelast, maar dat het *in casu* enkel inhoudt dat het de verzoeker verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het Belgische grondgebied of te verblijven op het Belgische grondgebied.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verzoeker merkt nog op dat het gegeven dat hij geconfronteerd wordt met een bevel om het grondgebied te verlaten een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Deze beslissing maakt evenwel niet het voorwerp uit van het thans voorliggende beroep. De verzoeker diende een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring in tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten. Dit beroep werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 305 224 van 22 april 2024. Verzoekers kritiek inzake het bevel om het grondgebied te verlaten kan dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoeker stelt dat de verweerder onvoldoende rekening hield met zijn gezins- en familiale toestand. Hij beroept zich derhalve op het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor zijn gezins- en familielevens.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verklaarde geen familie, geen duurzame relatie en geen minderjarige kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg niet worden waargenomen.”

De verzoeker betoogt dat hij familie heeft in Nederland en dat hij door het bestreden inreisverbod wordt verhinderd om met hen gezinsuitstappen te maken naar België.

De verzoeker laat evenwel na te specificeren over welke familieleden het gaat; hij deelt geen namen mee en verduidelijkt zijn relatie ten aanzien van deze of gene familieleden niet. De Raad heeft er het raden naar op welke familieleden de verzoeker precies doelt.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 1 december 2023 om 9.30 uur werd gehoord in de gevangenis.

Er werd de verzoeker onder meer het volgende gevraagd:

Vraag 4: *“Heeft u een duurzame relatie in België? Zo ja, met wie (naam, voornaam, geboortedatum, nationaliteit?)”* De verzoeker antwoordt hierop *“momenteel niet”*.

Vraag 5: *“Heeft u familieleden in België? Zo ja, welke (naam, voornaam, geboortedatum, nationaliteit)? Waar verblijven ze?”* De verzoeker antwoordt hierop: *“nee”*.

Vraag 6: *“Heeft u familieleden in uw land van oorsprong of elders dan in België? Zo ja, welke (naam, voornaam, geboortedatum, nationaliteit)? Waar verblijven ze?”* De verzoeker antwoordt hierop: *“Familie woont in Nederland”*.

Vraag 7: *“Heeft u een of meerdere minderjarige kinderen op het Belgisch grondgebied (naam, voornaam, geboortedatum, nationaliteit)? Zo ja, waar verblijven ze?”* De verzoeker antwoordt hierop: *“nee”*.

Hoewel de verzoeker inderdaad verklaarde familie te hebben die in Nederland woont, en de gemachtigde dus ten onrechte heeft vastgesteld dat de verzoeker verklaarde geen familie te hebben, heeft de verzoeker verzuimd om in het voorliggende verzoekschrift te verduidelijken welke familieleden hij precies heeft in Nederland. Hij laat dus geheel na om te duiden welke nauwe banden hij heeft ontplooid met deze of gene familieleden, laat staan dat hij hieromtrent enig begin van bewijs naar voor brengt. Ook bij het uitoefenen van zijn hoorrecht heeft hij niet gespecificeerd welke familieleden hij precies heeft die in Nederland wonen. Niettegenstaande hij werd gevraagd om hun naam, voornaam, geboortedatum en nationaliteit op te geven, beperkte de verzoeker zich tot de vage bemerking dat hij familie heeft die in Nederland woont.

De Raad wijst erop dat een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, minstens het begin van bewijs aan te brengen van het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept.

Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘familieleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt tevens dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Met de vage verwijzing van de verzoeker naar *“familie in Nederland”* en bij gebrek aan enig concreet element in het administratief dossier dat toelaat de aard van deze of gene banden met deze of gene familie te beoordelen, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker niet heeft aangetoond enig gezins- of familieleven te hebben ontplooid dat daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Nu de verzoeker niet heeft aangetoond een gezins- of familieleven te hebben ontplooid dat valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, kan hij zich niet dienstig beroepen op een schending van dit verdragsartikel.

Verzoekers kritiek dat hij, in tegenstelling tot wat de verweerder wenst te laten uitschijnen in haar beslissing van 12 december 2023, geenszins “*niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven*”, doet hieraan geen afbreuk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. DE GEYTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE